

SLZOTVORCA

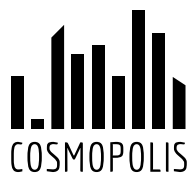
Čierna ruža

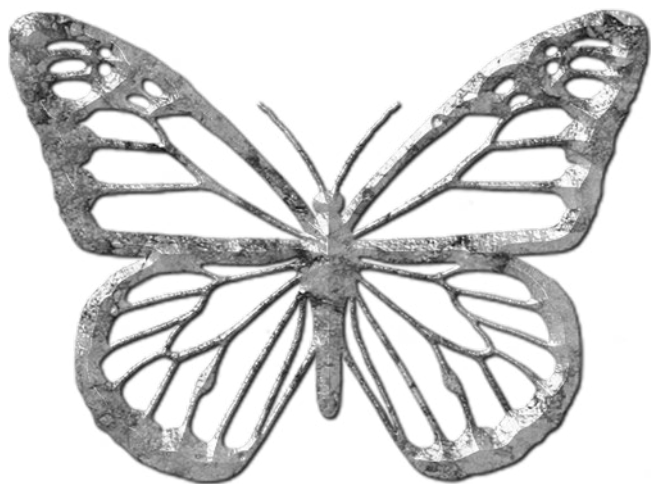
ERIN DOOM

#1 MEDZINÁRODNÝ BESTSELLER

SLZOTVORCA

ERIN DOOM

ERIN DOOM
SLZOTVORCA

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 247. publikáciu.

Z talianskeho originálu *Fabbricante di lacrime*, vydaného vydavateľstvom Magazzini Salani, ktoré je súčasťou Gruppo editoriale Mauri Spagnol Spa, v roku 2021, preložila do slovenčiny Alexandra Lenzi Kučmová.
Jazyková redakcia Bohuslava Blahová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2024
Počet strán 320
Tlač Finidr, s.r.o.

Copyright © 2021 Adriano Salani Editore s.u.r.l.
Gruppo editoriale Mauri Spagnol
Slovak edition published by arrangement with Agentia Literara Livia Stoia.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Alexandra Lenzi Kučmová, 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

*Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané.***

ISBN 978-80-8090-803-4 (ePub)
ISBN 978-80-8090-802-7 (pdf)
ISBN 978-80-8090-801-0 (print)

*Všetkým, ktorí tomuto príbehu verili od začiatku.
Až do konca.*

Prológ

V Hrobe sme mali veľa príbehov.

Pošepky sme si rozprávali poviedky, rozprávky na dobrú noc... legendy, ktoré spočinuli na perách pri svetle sviečky. Najčastejšie sme si hovorievali príbeh o slzotvorcovi.

Bol to príbeh o veľmi vzdialenom mieste...

O svete, kde nikto nedokázal plakať, a kde ľudia žili ako bezduché tvory bez emócií. Avšak v obrovskej samote, ukrytý pred ostatnými, tam prebýval pán odetý do tieňov. Osamelý remeselník, bledý a zhrbený, ktorý mal oči priehľadné ako sklo, a dokázal z nich vytlačiť krišťalové slzy.

Ľudia k nemu chodili a prosili ho, aby mohli plakať, aby dokázali pocítiť aspoň nejakú emóciu, pretože v slzách sa ukrýva láska, a to naj-súcitnejšie *zbohom*. Sú najintímnejším prejavom duše, tým, čo nás robí ľudskými, väčšími ako radosť a šťastie.

A tento remeselník im vždy vyhovel...

Vkladal ľuďom do očí slzy so všetkým, čo v nich bolo obsiahnuté, a oni plakali od zlosti, zúfalstva, bolesti a úzkosti.

Boli to trýznivé pocity, dezilúzie a slzy, slzy, slzy. Remeselník nakazil čistý svet tými najintímnejšími a najvyčerpávajúcejšími pocitmi.

Nakoniec nám nezabudli pripomenúť: „Zapamätajte si, že slzotvorcovi nesmiete nikdy klamať.“

Hovorievali nám to, aby nás naučili, že všetky deti sú dobré, že musia byť dobré, pretože žiadne dieťa sa nerodí zlé. Zlo nám nie je prirodzené.

No podľa mňa...

Podľa mňa to tak nebolo.

Podľa mňa to nebola len legenda.

Ten pán nebol odetý do tieňov. Nebol bledý a zhrbený, a nemal oči priehľadné ako sklo.

Nie.

Ja som slzotvorcu poznala.

1

Nový domov

*Zaodená v bolesti bola aj tak tou najkrajšou
a najžiarivejšou vecou na svete.*

„Chcú si ťa adoptovať.“

Nikdy by som neverila, že raz začujem tieto slová.

Ako malé dievčatko som si to tak veľmi priała, že som na okamih nevedela, či bdiem, spím, alebo snívam. Opäť raz.

A predsa sa mi neprihováral ten hlas, ktorý som poznala z mojich snov.

Bol to drsný tón pani Fridgeovej s prímiesou mrzutosti, ktorej nás nikdy neušetrila.

„Mňa?“ opýtala som sa neveriacky.

Pozrela sa na mňa s odutými perami.

„Teba.“

„Ste si tým istá?“

V tučných prstoch zvierala pero a ja som pri jej pohľade len mykla plecami.

„Ešte si aj ohluchla?“ zavrčala namrzene, „azda si nemyslíš, že som hluchá ja? Alebo ti zaškodil čerstvý vzduch?“

Radšej som rýchlo pokrútila hlavou. Oči som mala vytreštené od úžasu.

To predsa nie je možné. Nemohla som tomu uveriť.

Nikto nechce dospievajúce deti. Nikto nikdy a z nijakého dôvodu nechcel veľké deti. To je fakt. Podobne ako psov v útulku: všetci chcú šteniatka, pretože sú milé, neškodné a ľahko si ich vycvičíte. Nikto nechce psy, ktoré sú tam roky.

Len sotva som dokázala prijať novú pravdu. Pod touto strechou som vyrástla.

Kým ste malí, aspoň sa o vás starajú. Postupne však rastiete – starostlivý pohľad sa mení na príležitostný a súcit vás medzi tými štyrmi stenami poznačí navždy.

Ale teraz... Teraz...

„Pani Milliganová sa chce s tebou trochu porozprávať. Čaká ťa dole. Ukáž jej ústav a snaž sa nič nepokaziť. Nechaj si pre seba to pochabé správanie a pri štipke šťastia sa ti možno podarí odtiaľto odísť.“

Roztriasla som sa.

Schádzala som po schodoch v najlepších šatách, ktoré mi siahali po kolená. Samej seba som sa pýtala, či to nie je opäť len jedna z mojich nespočetných predstáv.

Bol to sen. Dole pri schodisku ma čakala milá tvár. Patrila staršej panej, ktorá v rukách držala zimník.

„Ahoj,“ pozdravila ma s úsmevom a ja som si všimla, že sa mi dívala priamo *do očí* tak, ako sa mi to už dlho nestalo.

„Dobrý deň...“ odvetila som tenkým hláskom.

Povedala, že si ma všimla už predtým v záhrade, keď vošla dnu cez kovanú bránu: ukrývala som sa medzi nepokosenou trávou a slnečnými lúčmi, ktoré sa predierali pomedzi stromy.

„Som Anna,“ predstavila sa mi, keď sme sa začali prechádzať.

Mala pokojný, vekom poznačený zamatový hlas, a ja som ním bola natoľko očarená, že som z nej nedokázala spustiť zrak. Pýtala som sa, či je vôbec možné, aby vás nejaký zvuk tak veľmi zasiahol, alebo aby ste si v okamihu obľúbili niečo, čo ste práve začuli.

„A ty? Ako sa voláš?“

„Nika,“ odvetila som v snahe ovládnuť tú chvílkovú emóciu, „volám sa Nika.“

Ona ma so záujmom pozorovala a ja som sa vôbec nedívala, kam kráčam – tak veľmi som jej chcela ten pohľad opäťovať.

„Máš naozaj neobyčajné meno. Nikdy predtým som ho nepočula, vieš?“

„Áno...“ pocítila som úzkosť a placho som uhla pohľadom, „dali mi ho moji rodičia. Boli biológovia. Nika je meno motýľa.“

Mamu a ocka som si pamätala len málo a nejasne, akoby sa mi prihovárali cez príliš zahmlené sklo. Keď som zatvorila oči a nerozprávala som, videla som rozmazane ich tváre, ako sa na mňa pozerajú zhora.

Keď zomreli, mala som päť rokov.

Ich láska bola jednou z mála vecí, ktoré som si pamätala, a ktorá mi zúfalo chýbala.

„Máš naozaj pôvabné meno. *Nika*...“ Jej pery vylúdili moje meno, akoby si chceli overiť jeho zvuk. „Nika,“ zopakovala rozhodne, potom zľahka prikývla.

Zadávala sa mi do tváre a ja som sa rozžiarila. Moja pokožka sa v jej pohľade zaodela do zlatista a zrazu som pocítila, že chcem za čo i len jeden pohľad jasieť, čo nebolo málo. Nie pre mňa.

Čas sme strávili prechádzkou po areáli ústavu. Pýtala sa ma, či som tu už dlho, a ja som jej odvetila, že som tu prakticky vyrástla. Bol pekný deň, a tak sme sa prešli po záhrade pozdĺž brečtanu popínaveho.

„Čo si robila predtým... kým som ťa zahliadla?“ opýtala sa medzi rečou a ukázala na vzdialený kút uprostred púčikov vresovca blúdivého.

Očami som zamierila až tam a, ani neviem prečo, inštinktívne som si schovala ruky.

„Nebuď pochabá,“ napomínala ma pani Fridgeová a jej slová mi teraz neprestajne zneli v hlave.

„Som rada vonku,“ povedala som pomaly, „páčia sa mi... tie tvory, čo tam žijú.“

„Tu žijú nejaké zvieratá?“ opýtala sa trochu naivne, ale ja som vedela, že som sa nevyjadrila jasne.

„Áno, tie maličké...“ odpovedala som jej len tak mimochodom, a pritom som dávala pozor, aby som nestúpila na svrčka, „tie, ktoré často ani nevidíme...“

Keď sa nám stretli pohľady, začervenala som sa, ale ona sa ma už nič viac nepýtala. Spočinuli sme obe v príjemnom tichu, ktoré sa striedalo so škriekaním sojky a šepotom detí, ktoré ju potajomky sledovali z okna.

Povedala mi, že jej manžel príde čochvíľa. *Aby sa so mnou zoznámil*, zamlčala, ale mne razom poskočilo srdce a cítila som sa ľahká ako vták. Keď sme sa vracali, premýšľala som, či sa všetky tie pocity dajú zabaliť a navždy uchovať. Zasuňúť do obliečky vankúša a dívať sa na nich ako na jagavú perlu v nočnom pološere.

Už dávno som sa necítila tak šťastne.

„Jin, Ross, neutekajte,“ okríkla som žartovne deti, keď presvišťali pomedzi nás a zavadili mi o šaty. Zachichúňali sa a vybehli hore po starých vřzgjájúcich schodoch.

Keď sa môj pohľad opäť stretol s pohľadom pani Milliganovej, všimla som si, ako si ma obzerá. Striedavo, a akoby s istou dávkou obdivu, hľadela na moje dúhovky.

„Máš naozaj veľmi pekné oči, Nika,“ poznamenala vzápätí nečakane, „vieš o tom?“

Cítila som sa natoľko zaskočená, že som si zahryzla do líca a bola ticho.

„Istotne ti to už veľakrát povedali,“ ohladuplne ma povzbudzovala, ale v skutočnosti mi v Hrobe nikdy nikto nič také nepovedal.

Mladšie deti sa ma naivne pýtali, či vidím farby tak, ako ostatní. Vra-veli, že mám *oči farby oblohy, ktorá plače*, lebo boli sfarbené do neobvyklých svetlosivých odtieňov. Vedela som, že na mnohých ľudí pôsobia zvláštne, ale nikto mi doposiaľ nepovedal, že sú pekné.

Pri tom komplimente sa mi nepatrne roztriasli prsty.

„Ja... nie... ale ďakujem,“ vykoktala som zaskočene a ona sa usmiala. Potajomky som sa uštipla do chrbta ruky, a tá jemná bolesť vo mne vyvolala pocit nekonečného šťastia.

Bola to skutočnosť. Všetko bolo skutočné.

Tá žena tam naozaj bola.

Bola tam *rodina*, pre mňa... Život, ktorý mohol začať tam vonku, za bránami Hrobu...

Vždy som si myslela, že zostanem medzi tými stenami uväznená ešte dlho. Ďalšie dva roky, kým dovším devätnásť rokov – ak sa nič nestane, pretože to bol vek, kedy sa v štáte Alabama stanete podľa práva dospelým.

No teraz som už nemusela čakať, kým budem plnoletá. Nemusela sa modliť, aby si po mňa niekto prišiel...

„Čo je to?“ opýtala sa zrazu pani Milliganová.

Uchvátená, so zdvihnutou tvárou sa dívala okolo seba.

V tej chvíli som aj ja začula nádhernú melódiu. Presne tam, uprostred popraskaných múrov a opadanej omietky, zneli hlboké a harmonické tóny.

Medzi stenami Hrobu sa šírila anjelská hudba. Bola podmanivá ako spev morskej panny a mne sa napínali nervy, a krv mi tuhla v žilách.

Očarená pani Milliganová sa vybrala za tou melódiou a ja som ju mohla len nasledovať. Podišla ku klenbe, ktorá viedla do našej obývačky, a tam zastala.

Uchvátená tou neviditeľnou nádherou sa dívala na miesto, odkiaľ prichádzala: starý klavír, opotrebovaný a aj trochu rozladený, ktorý napriek všetkému ešte hral.

Ba čo viac, tie ruky... Tie bledé ruky s presne tvarovanými zápästiami, ktoré sa plynulo a vlnivým pohybom klzali po klávesoch.

„Kto je to...“ vyhrkla po chvíli pani Milliganová, „kto je ten chlapec?“

Zovrela som v prstoch skladanú sukňu, zaváhala som a on tam vzadu prestal.

Ruky pomaly zastali, plecía sa narovnali a vynímali sa na pozadí steny.

Potom sa neunáhľene otočil, akoby to čakal, *akoby to už vedel*.

Dozadu sa obrátila hriva hustých vlasov, čiernych ako havranie krídla. Mal bledú tvár s výraznou sánkou, na ktorej vynikali úzke predĺžené oči tmavšie ako uhlie.

Nech sa páči, smrteľné čaro.

Jeho uhrančivo krásne črty, svetlé pery a dokonalé tvary vedľa mňa umlčali pani Milliganovú.

Díval sa na nás ponad plece žiarivým sklopený pohľadom a pramienky vlasov mu lemovali líčne kosti. V jednom záchveve som si bola istá, že sa usmial.

„To je Rigel.“

Vždy som si, viac ako čokoľvek iné, želala rodinu. Modlila som sa za to, aby bol tam vonku niekto pre mňa, niekto ochotný vziať ma so sebou a dať mi šancu, ktorú som nikdy nedostala.

Príliš krásne, aby to mohlo byť skutočné.

Keď som sa nad tým pozastavila, nemohla som tomu uveriť. *Alebo možno... som tomu nechcela uveriť...*

„Stalo sa niečo?“ opýtala sa ma pani Milliganová.

Sedela vedľa mňa na zadných sedadlách.

„Nie...“ pretvarovala som sa so silným úsmevom, „všetko je úplne v poriadku.“

Zovrela som päste v lone, ale ona si nič nevšimla. Chvíľami sa opäť otáčala a ukazovala mi niečo cez okno, kým sme miňali okolitú krajinu.

A predsa som ju takmer nepočúvala.

Pomaly som sa zahľadela do odrazu v prednom skle. Vedľa miesta vodiča, ktoré zaujal pán Milligan, sa dotýkala opierky hlavy čierna hriva.

On sa lahostajne pozeral von, laktom sa opieral o dvere a hlavou o hánky prstov.

„Tam vzadu tečie rieka,“ povedala pani Milliganová, ale tie čierne oči nezaujímalo, čo ukazuje. Dúhovky sa spod tmavých mihalníc unudene pozerali na krajinu.

A potom zrazu, akoby ma počul, sa jeho zrenice stretli s mojimi.

Pohľady sa nám skrížili v odraze predného okna. Takmer ma tými očami prebodol, a tak som rýchlo sklopila zrak.

Opäť som počúvala Annu, žmurkala a s úsmevom prikyvovala, ale cítila som, ako jeho pohľad preniká vzduchom až ku mne, a nespúšťa ma z očí.

Po niekoľkých hodinách auto spomalilo, až napokon zabočilo do stromovej aleje.

Milliganovci bývali v tehlovom domčeku, ktorý sa nelíšil od ostatných v štvrti. Lemoval ho biely plot s poštovou schránkou a uprostred pivónií bola zastrčená veterná ružica.

V neveľkej záhrade vzadu som zazrela marhuľu. Natiahla som krk, aby som si mohla lepšie a s neskrývaným záujmom obzrieť ten kus zelene.

„Je ťažká?“ opýtal sa pán Milligan, keď som zodvihla kartónovú krabicu, v ktorej som mala tých svojich pár vecí, „potrebujete pomôcť?“

Pokrútila som hlavou. Jeho zdvorilosť ma potešila a on nám ukázal cestu.

„Poďte, tadiaľto. Chodník je trochu poškodený, dávajte pozor, aby ste sa nepotkli. Ste hladní? Dáte si niečo na jedenie?“

„Nechaj ich, aby si najskôr uložili svoje veci,“ navrhla mu spokojne Anna, zatiaľ čo si naprával okuliare na nose.

„Máš pravdu... Istotne ste unavení, však? Poďte...“

Otvoril vchodové dvere. Všimla som si rohožku pred prahom s nápisom HOME a na chvíľu sa mi roztĺklo srdce.

Anna sa mi milo prihovarila: „Pod' ďalej, Nika.“

Vykročila som a zrazu sa ocitla v úzkej chodbe.

Prvá vec, ktorá ma upútala, bola vôňa.

Nebol to zápach plesne, aký som cítila v našich izbách v Hrobe, ani pach vlhnutých stien a opadáajúcej omietky zo stropu.

Tá vôňa bola iná, zvláštna, plná, takmer intímna. Bolo v nej niečo jedinečné a ja som si uvedomila, že rovnako voňala aj Anna.

Rozžiarenými očami som si prezerala interiér. Tapety boli trochu ošumelé, steny sem tam ozdobené obrazmi, dečka na stolíku hneď vedľa

misky na odkladanie kľúčov. Všetko malo v sebe akýsi kus života, niečo tak osobné, že som na okamih zostala stáť na prahu a nedokázala sa ani pohnúť.

„Nie je veľmi veľký,“ skonštatoval rozpačito pán Milligan a poškriabla sa na hlavu, no ja som ho vôbec nepočúvala.

Bože, je dokonalý.

„Izby sú hore,“ povedala Anna a vyšla po úzkych schodoch. Využila som čas, aby som sa potajomky pozrela na Rigela.

Jednou rukou si držal svoju krabicu a so sklonenou hlavou sa rozhliadal okolo: očami jastril sprava doľava bez náznaku akejkoľvek emócie.

„Klaus?“ zvolal pán Milligan, akoby niekoho hľadal, „kam sa len schoval?“

Počula som, ako sa vzdaluje, kým sme vychádzali na poschodie.

Zložili sme sa do dvoch voľných izieb.

„Tu bola kedysi druhá obývačka,“ povedala mi Anna a otvorila dvere do izby, „potom to bola hostovská. Vieš, keby prišiel nejaký kamarát...“ stíchla a zháčila sa. Zažmurkala a na perách vykúzlila úsmev. „Na tom nezáleží. Teraz je tvoja. Páči sa ti? Keby si chcela niečo zmeniť alebo premiestniť, ja neviem... napríklad...“

„Nie,“ zašepkala som na prahu izby, ktorú som konečne mohla nazývať len *mojou*.

Už nikdy viac nijaké spoločné izby alebo žalúzie, ktoré na svitaní bránili prenikaniu slnečných lúčov, už nikdy viac nijaké studené a zaprášene podlahy alebo steny sivé ako myšacie kožuchy.

Bola to príjemná izbička s peknými parketami a dlhým zrkadlom z kovaného železa umiestneným v zadnom rohu. Cez otvorené okno pofukoval vietor, ktorý jemne nadvihoval ľanové závesy a do čisto biela vypratá posteľná bielizeň sa vynímala na teplej sýto červenej prikrývke. Podišla som k nej ešte s krabicou v ruke a dotkla sa jej rohu. Uistila som sa, či pani Milliganová zašla ďalej – vzápätí som sa rýchlo sklonila a ovoňala ju. Svieža aróma vypratej bielizne mi omámila nosné dierky. Zatvorila som oči a zhlboka ju vdychovala.

Aká len bola príjemná...

Poobzerala som sa dookola a nedokázala uveriť tomu, že mám všetok ten priestor len pre seba. Položila som krabicu na nočný stolík, otvorila ju a siahla na dno. Vybrala som zosivenú a zničenú plyšovú húseničku, jedinú pamiatku, ktorá mi zostala po mame a ockovi, a položila ju do prostred vankúša.

Zahľadela som sa na vankúš a žiarili mi oči.

Moja...

Čas som trávila ukladaním tých niekoľkých vecí, ktoré som si so sebou priniesla. Postupne som zavesila na vešiaky tričká, jedno po druhom, zhrčkavený sveter a nohavice. Skontrolovala som si ponožky a tie deravé zastrčila dozadu do zásuvky dúfajúc, že si ich nikto nevšimne.

Cestou po schodoch som sa ešte raz letmo obzrela na dvere mojej izby a premýšľala, či bude čoskoro aj zo mňa cítiť tú vôňu, ktorá sa tu všade šírila vzduchom.

„Ste si istí, že nechcete nič jesť?“ opýtala sa Anna neskôr a znepokojene sa na nás zadívala. „Hoci aj niečo malé...“

Nechcela som, ale aj tak som sa jej poďakovala. Cestou sme sa zastavili vo fast-foode a bola som ešte sýta.

Vyzerala, že ju moja odpoveď veľmi nepresvedčila. Chvíľu sa na mňa pozerala, potom však prešla pohľadom poza môj chrbát.

„A ty, Rigel?“ zaváhala, „vyslovila som to správne? Rigel, však?“ Zopakovala pozorne jeho meno tak, ako bolo napísané.

On najskôr súhlasne prikývol a potom odmietol jesť rovnako, ako ja.

„Dobre...“ uspokojila sa, „tam sú sušienky, a ak by ste mali chuť na mlieko, je v chladničke. Môžete si ísť oddýchnuť, keď chcete. Naša izba je na konci chodby, tam vzadu, posledná. Ak by ste čokoľvek potrebovali...“

Bola ustarostená.

Bola ustarostená, srdce sa mi chvelo od radosti a ja som si uvedomovala, že ju trápi, či budem alebo nebudem jesť, či mi niečo nechýba...

Zaujímalo ju to naozaj, nielen ako pani Fridgeovú, aby absolvovala nepravidelné kontroly zo sociálky – vtedy sme museli byť nastúpení pred inšpektormi s plným bruchom, čistí a upravení.

Áno. Ju to vážne zaujímalo...

Keď som sa vracala hore schodmi a prstami som kĺzala po zábradlí, napadlo mi, že by som mohla uprostred noci zísť dole do kuchyne a jest sušienky pri pulte tak, ako som to videla v televíznych filmoch, ktoré sme potajomky sledovali cez škáru dverí, keď pani Fridgeová zaspala v kresle.

Vtom som za sebou začula kroky a otočila sa.

Na schodoch som zbadala Rigela. Zabočil a ja som uvidela len jeho chrbát, ale z nejakého dôvodu som si bola istá, že ma videl.

Na okamih som si spomenula, že v tom nádherne vyšívanom obrázku bol aj on.

Že tá nová krásna realita, ktorú som si tak veľmi želala, nebola len sladká, príjemne teplá a nádherná. Nie: na jej pozadí bol tmavý čierny lem, vyzeral ako popálenina či zuhoľnatená pečať od cigarety.

„Rigel.“

Zašepkala som razom, akoby mi jeho meno vykĺzlo z pier skôr, ako som ho stihla zastaviť. Zastavil sa uprostred prázdnej chodby a ja som sa neisto odvážila povedať: „Teraz, keď sme...“

„Teraz, keď sme...čo?“ opýtal sa vyhýbavo tým svojim jemným hlasom, až som na chvíľu zaváhala.

„Teraz, keď sme tu spolu,“ pokračovala som s očami upretými na jeho chrbát, „chcela by som, aby to fungovalo.“

Aby to všetko fungovalo, hoci tam vnútri bol aj on a ja som s tým nemohla nič urobiť. Hoci on bol tá zuhoľnatená pečať a ja som na okamih prosila, aby nezničil tú jemnú výšivku. V záchvate zúfalstva som si želala, aby sa ten vyšperkovaný sen nerozplynul.

On zostal na chvíľu nehybne stáť, potom bez slova vykročil. Podišiel k dverám svojej izby a ja som pocítila chvíľkové uvoľnenie.

„Rigel...“

„Neopováž sa vojsť do mojej izby,“ vychrlil na mňa, „ani teraz, ani potom.“

Znepokojene som naňho zazrela a pocítila som, ako sa moja dobre mienená žiadosť rozplýva.

„To je hrozba?“ opýtala som sa potichu, kým stláčal kľučku. Videla som, ako otvára dvere, ale v poslednej chvíli zastal: otočil ku mne hlavu a jeho oči sa dívali ponad moje plece. Skôr, ako zatvoril dvere, som zbadala v kútiku jeho čeluste nebezpečný nabrúsený úškrn.

Ten úškľabok bol mojím odsúdením.

„To je rada, *mora*.“

2

Stratená rozprávka

Niekedy je osud nepredvídateľná cesta.

Náš ústav sa volal Sunnycreek Home, teda Domov v slnečnej zátok.

Vynímal sa na konci zničenej cesty bez východiska, na konci slepej ulice, na zabudnutej periférii malého mesta na juhu Alabamy. Prichádzajú sem takí ako ja, čo nemali v živote šťastie. Nikdy som však nepočula iné deti ho nazývať jeho pravým menom.

Všetci ho volali vulgárne *Hrob* a netrvalo dlho, kým som pochopila prečo: každý, kto tam skončil, bol zdanlivo zahnaný *do slepej ulice bez východiska*, presne, ako tá cesta.

V Hrobe som sa cítila ako za mrežami, vo väzení.

Po celé tie roky som si každý deň priaľa, aby si po mňa niekto prišiel. Aby sa mi pozrel do očí a spomedzi všetkých detí si vybral práve mňa. Aby ma chcel takú, aká som, hoci som nebola ktovieaká. No nikto si ma nikdy nevybral. Nikto ma nikdy nechcel, nikto nikdy nevšimol. Vždy som bola neviditeľná.

Nie ako Rigel.

On neprišiel o rodičov ako mnohí z nás. Na jeho rodinu sa nezrútilo nijaké nešťastie, keď bol malý.

Našli ho pred bránami ústavu v prútenom košíku, bez odkazu, bez mena, opusteného uprostred noci, ktorú osvetľovali len hviezdy, tie ohromné spiace obryne. Mal sotva týždeň.

Dali mu meno *Rigel*, podľa najjasnejšej hviezdy súhvezdia Orion,

ktorá v ten večer žiarila ako diamantová pavučina na čiernej zamatovej posteli. Priezviskom Wilde vyplnili prázdne miesto v jeho osobných údajoch.

Podľa nás všetkých sa tam narodil. Nemohol to zakryť ani jeho vzhľad: z tej noci si zachoval pleť bledú ako mesiac, a oči temné a sebaisté ako ten, kto sa nikdy nebál tmy.

Rigel bol v Hrobe už od detstva vzácnym šperkom.

Dieťa hviezd, tak ho nazývala naša vychovávateľka, ešte pred pani Fridgeovou. Tak veľmi ho zbožňovala, že ho naučila hrať na klavíri. Celé hodiny sa mu trpezlivo venovala, ako nikomu inému a notu po note ho menila na dokonalého chlapca, ktorý sa vynímal medzi sivými stenami ústavu.

Rigel bol dobrý a šikovný chlapec, mal dokonalý chrup, vždy výborné známky a vychovávateľka mu pred každou večerou potajomky dávala cukríky.

Bol skrátka dieťaťom, aké by si prial každý.

Ja som však vedela, že taký nie je. Naučila som sa pozeráť *pod povrch*, za široké úsmevy plné bielych zubov, za tú masku dokonalosti, ktorú si pred každým nasadzoval.

Ten, ktorý nosil noc vo svojom vnútri, ukrýval v zákutiach duše tmu, z ktorej ho vytrhli.

Rigel sa ku mne vždy správal *čudne*.

Spôsobom, ktorý som nikdy nedokázala ospravedlniť.

Ako keby som sa dopustila niečoho, za čo som si zaslúžila to mlčanlivé správanie, pri ktorom som ho pristihla vždy, keď ma ako dieťa z diaľky pozoroval. Všetko sa začalo jedného obyčajného dňa, ani si presne nepamätám kedy. Prešiel popri mne tak, že som spadla na zem a odrela si kolená. Skrčila som si ich k hrudi, oprášila od trávy, ale keď som zodvihla pohľad, v jeho tvári som nevidela ani náznak ospravedlnenia. Zostal tam stáť a hľadel na mňa v tieni popraskaného múru.

Rigel ma prudko ťahal za všetky šaty, ktoré som nosila, trhal mi končeky vlasov, rozväzoval mašle z vrkočov a stuhy mu pritom spočívali na chodidlách ako mŕtve motýle. A skôr, než som stihla utiecť, som cez